

BISERICA ȘI ȘCOALA

REVISTA OFICIALA A

Arad

LUI

Redacția și Administrația
ARAD, STR. EMINESCU 18

APAR

Dlul Asaltiu Crișan director
Liceul Moșse Nicovară

Redactor:
Pr. Demian Tudor

REPLICA STAREȚULUI ZOSIMA

Cineva mi-a dăruit o carte, desigur cu intenția nemărturisită de a-mi pune înainte un îndreptar în activitatea spirituală și un impuls spre idealismul pastoral. Cartea e un roman de Lloyd C. Douglas, tradusă în românește sub titlul „Parada”. Descrie un fragment din viața unui preot anglican — „canonicul” Harcourt — care nu-i altceva decât o replică — în vremurile de azi și în mediu american — a starețului rus Zosima, pe care Dostoievski l-a prezentat în romanul lui: „Frații Karamazov”, stând drept în jețul său, cu cinci minute înainte de moarte, primind oamenii pe care îi sfătuia și-i mângâia sau îi vindeca. Intocmai ca și Starețul Zosima, „canonicul” Harcourt (numit de traducător ca și consilierii episcopali catolici, desigur dintr-o confuzie) este un om bătrân. Mai mult: infirm. Dar în acel trup paralizat și brăzdat adânc de suferințe, arde viu focul sacru, ca într-o vatră de lumină în jurul căreia se adună atâția oameni pe care suferințele îi aduc zilnic la preot într'un fel de audiențe intime, cam ceva asemănător cu Scaunul Mărturisirii în Biserica noastră ortodoxă.

Tânărul medic chirurg din această povestire încearcă o desamăgire în privința șefului său, în care vedea un ideal de urmat ca om de știință, și nu-și găsește liniștea decât atunci când întâlnește personalitatea excepțională a preotului acestuia infirm, sub influența căruia își preface total viața.

Și această reușită replică modernă la Starețul Zosima, prin influența pe care o exercită asupra semenilor săi, constituie un argument solid al teoriei, că și oamenii din secolul nostru trăiesc și vor trăi și în viitor — mai cu seamă tineretul — în cultul personalităților. Marile personalități, indiferent în ce ramură de activitate umană s'ar afirma — dar mai cu seamă în Preoție — exercită o atracție și influență binefăcătoare asupra celor din juru-le.

Desigur la influența covârșitoare a marilor caractere cugeta Mântuitorul când a rostit unele ca acestea: „Voi sunteți lumina lumii. Nu poate cetatea să se ascundă stând deasupra muntelui. Nici aprind făclia și o pun sub obroc, ci în sfeșnic, și luminează tuturor celor ce sunt în casă” (Mt. 5, 14-15).

Vrednic de remarcat este că aceia cărora le-au fost adresate acele cuvinte, cu excepția Fiilor lui Zevedei erau oameni maturi, dacă nu chiar bătrâni deabinelea. Și intocmai ca și ficțiunile literare, Starețul Zosima și Harcourt „canonicul”, Apostolii au dovedit în realitate mai multă forță spirituală decât mii de oameni teferi și tineri. Subiectul acesta de discuție a devenit actual acum în tolu comprimărilor de funcționari cerute de greutatele financiare cu care luptă Statul nostru. Și în cler s'au făcut. Sorții au căzut indeobște pe frații preoți mai vârstnici sau suferinzi. Se presupune că idealismul și puterea de muncă a lor s'a domolit în contactul permanent cu vicisitudinile unei vieți întregi de luptă spirituală pentru Hristos. E firesc ca în vatra lor sufletească să ardă mai puțin din focul sacru ca în vatra inimii celor tineri, care pornesc în lupta vieții cu un idealism neștirbit. Cu toate că sunt și excepții, precum amintii în exemplele date. Dar aceste fericite excepții sunt hărăzite tocmai pentru a ne verifica, noi cei tineri — prin comparație — entuziasmul, zelul pastoral. O vatră sufletească stinsă într'un preot bătrân nu surprinde atât de mult, pe când la un tânăr e deadreptul monstruoșitate, atâta vreme cât mai sunt bătrâni plini de entuziasm în lucrul Domnului, cu toată vârsta lor înaintată.

Sf. apostol Pavel îndeamnă pe Timotei: „Îți amintesc să încâlzești darul lui Dumnezeu care se află în tine, prin punerea mâinilor mele” (II Tim. 1,6). Și prin aceasta arată posibilitatea ca focul sacru să renască de nou.

mărate ori din propria-i cenușă, ca și legenda pasăre Phoenix, nu numai din generație în generație prin transmiterea harului preoției de succesiune apostolică, dar chiar în sânul aceluiaș preot, încercat în repetate desiluzii, și iarăș încălzit cu râvna sfântă. Așa încât vetrele definitiv stinse chiar în clerul tânăr sunt tot atâtea crime împotriva lui Hristos. Pentru a biciui amorul propriu și ambițiile multora, o spun, și spre înălțarea acelor care zăcem în nepăsare, că mulți nu suntem decât niște vetre stinse în care toate inițiativele frumoase ale conducerii Bisericii s'au spuzit ca niște cărbuni stinși. Sunt vetre stinse, care murdăresc ca niște cărbuni uzi pe ceice se ating de dânșii, aceia dintre noi care la atacurile sectarismului se odihnesc pe speranța că până la pensionarea lor tot le vor mai rămâne enoriași. Adecă: „după noi — potopul!” — Vetre aprinse sunt oare ceice cred că apărarea pasivă, în fața sus-numitelor atacuri eterodoxe, este suficientă? Nici în strate-

gia militară, nici în cea duhovnicească, acest fel de apărare nu dă rezultate. Se cere aziluptă activă de încălzire a celor indiferenți, de purificare a celor păcătoși, de luminare și readucere la Vechiul Staul a celor rătăciți. Or un foc desemnat nu încălzește, nu purifică, nu luminează pe nimeni!

Ceeace se petrece acum cu noi — preoții tineri cari am rămas pe teren — e asemănător cu preferința profetului Samuil, care fusese trimis de Dumnezeu să ungă un alt rege în locul lui Saul, dintre fiii lui Iessei. Și l-a miruit pe cel mai tânăr, pe David, despre care zicea tatăl său: „Acela paște oile”. A paște turma cuvântătoare a lui Hristos e cel mai desăvârșit indiciu de o îndreptățită preferință. Preferința asupra noastră a celor tineri s'a arătat. Deci să fim vrednici de ea! Și să facem și din activitatea noastră pastorală o demnă replică reală, vie, trăită, a livresului stareț Zosima.

PRESVITERUL B.

Sfintirea bisericii din Voivodeni

Vizitații canonice

În Dumineca din 8 Iunie a. c., parohia Voivodeni din protopopiatul Ineului, a îmbrăcat haină de mare sărbătoare. P. Sf. Sa Părintele Episcop Andrei a binevoit să descindă în această parohie, pentru a sfinși biserica renovată și pictată, care n'a fost târnosită de vreun episcop pân'aci.

Cu această ocaziune, P. Sf. Sa a plecat dela reședință Sâmbătă în 7 Iunie, făcând vizitații canonice în această zi și în parohiile Bocsig și Mănerău.

La Bocsig

La o bună distanță de comuna Bocsig, P. Sf. Sa este întâmpinat de un banderiu de călăreți frumos împodobit cu costume românești locale. În marginea satului îl așteptau o mulțime de credincioși de toate vârstele, în frunte cu primarul comunei și pretorul plasei Ineu. Cuvintele de bineventare au fost rostite de primar și pretor, cari salută cu multă căldură pe înaltul oaspe în mijlocul turmei dreptcredincioase. Printre flori și pe sub arcuri de triumf, P. Sf. Sa este condus pe jos până la sf. biserică, unde este bineventat de părintele protopop Dr. Ioan Cociuban al Ineului, exprimându și bucuria personală, precum și pe cea a credincioșilor, de a-l vedea pe P. Sf. Sa înconjurat de dragostea tuturor, descinzând pentru prima dată în parohiile tractului Ineu și a-i sorbi arhierestile învățături. Tuturor le răspunde P. Sf. Sa, arătându-și bucuria sufletească de care este pătruns întotdeauna când poate vizita pe credincioșii noștri dela sate și mai ales pe aceștia din protopopiatul Ineului, cu cele mai vechi tradiții bisericești din Eparhia

Aradului de azi, care-și are începuturile din acest cuib de vulturi.

După oficierea serviciului religios al Vecerniei, Pr. Ioan Ageu face o succintă dare de seamă despre istoricul parohiei și despre stările religioase-morale de azi.

După această dare de seamă, P. Sf. Sa Părintele Episcop Andrei rostește o foarte instructivă predică, tâlcuind cuvintele Mântuitorului nostru Iisus Hristos: „Adevăr, adevăr zic vouă, dacă veți avea credință cât un grăunte de muștar și veți zice muntelui acestuia: ridică-te și te aruncă în mare și nu vă veți îndoi întru inima voastră, ci veți crede că ce veți zice va fi, fi-va vouă orice veți zice” (Marcu 11,23). Dăm, în rezumat, câteva fragmente de o rară frumusețe, pe cari le-am reținut din predica P. Sf. Sale. Sămânța de muștar este cea mai mică dintre toate semințele plantelor. Așa se vede cu ochii. Și cu toate că e atât de minusculă, dacă se aruncă în pământ, crește din ea un arbore așa de mare, încât multe paseri ale cerului își pot afla odihnă și adăpost între ramurile sale. Așa este și cu credința noastră. Cel ce are credință tare, poate face totul. Nu există nici un lucru, oricât de mare ar fi, ca prin credință să nu se poată realiza, pentru că toate forțele sunt în susletul nostru, în credința noastră. Mulți cred că puterea este în aur. Cel ce are aurul poate cumpăra țări, palate și chiar oameni. Alții cred că puterea constă în a face medicamente miraculoase, prin cari să ne prelungim viața cât mai mult, luându-ne la întrecere cu Dumnezeu, care a pus hotar vieții noastre. Unii spun că puterea este aburul care pune în mișcare tot felul de mo-

toare, unele mai gigantice ca altele, cari ne poartă peste valurile înfuriate ale mărilor și oceanelor și peste norii cerului, înfruntând toate furtunile deslănțuite de puterile naturii. Iar alții spun că puterea este în electricitate. Prin puterea ei se pot pune în mișcare tot felul de mașini. Electricitatea norilor face să se scudue și să se cutremure tot pământul prin descărcările ei. Dar cu toate acestea, puterea nu este nici într'un element al naturii și nici în altul, ci este în noi înșine, în sufletul nostru. În fiecare dintre noi este o putere mai mare decât a aurului, a medicamentelor miraculoase, a aburului și a electricității. Aceasta este puterea credinței și a rugăciunii. Cel ce are credință și știe să se roage, este stăpânit de atâta putere, încât atinge inima lui Dumnezeu. Așa dar, care putere din lume poate să atingă inima lui Dumnezeu, afară de cea a rugăciunii? Moise a scos poporul israelitean din Egipt, încărcat de dăruri și când erau să fie desbrăcați de ele din partea următorilor egipteni, prin puterea rugăciunii a despărțit în două apa Mării Roșii, numai printr'un semn făcut cu toiagul, trecând astfel poporul ca pe uscat. Iosua a oprit în loc soarele prin rugăciunile sale. Proorocul Ilie s'a rugat lui Dumnezeu să pedepsească fărădelegile împăratului și a închis cerul timp de 3 ani, fără să cadă un strop de ploaie. Tot prin puterea rugăciunii a înviat pe fiul văduvei din Sarepta Sidonului, la care locuia. Profetul Daniil a scăpat neatins de cruzimea leilor sălbateci și înfuriați, când a fost aruncat în groapa lor, tot prin puterea rugăciunii. Dreptul Iov a fost pus de Dumnezeu la o grea încercare. El însă n'a cântit niciodată împotriva voinței divine, ci a stărunit mai departe în rugăciune și la urmă a primit totul înapoi. Mântuitorul nostru Iisus Hristos a înviat mulți morți și a făcut mari minuni numai prin puterea rugăciunii. Tălharul de pe cruce s'a mântuit prin rugăciune, căci rugăciunea toate le poate. Insuși cerul se poate deschide prin rugăciunile noastre. Iisus Hristos ne a lăsat cea mai puternică armă: rugăciunea. Rugăciunea făcută cu umilință, este ascultată de Dumnezeu. Să nu ne rugăm trufaș ca fariseul, ci umiliți, ca vameșul și atunci rugăciunea noastră va ajunge în sânurile Tatălui. Dumnezeu vrea să vadă o inimă care se smerește. Dacă ne am și ruga, într'o singură zi s'ar schimba viața noastră. Niciodată să nu ne punem încrederea în iscusința mâinilor noastre, ci în Dumnezeu. Pentru că tot ce avem, dela El avem, în dar. Suntem niște miluși ai lui Dumnezeu. Mântuitorul Iisus Hristos a zis: „Ori ce veți cere întru numele Meu vi se va da vouă”. Deci Iisus Hristos este poarta de intrare în legătură cu Tatăl ceresc. El ne-a făcut cunoscute: bunătatea și milostivirea Tatălui. Biserica, casa aceasta a lui Dumnezeu, este locul unde ne putem ruga cu mai multă căldură. Să încercați această taină a rugăciunii și să învățați și pe copiii voștri să-și îmbrace sufletul cu lumina rugăciunilor, pentru ca să nu rămână orfani de Părintele ceresc. Când aveți cu voi puterea rugăciunii, sunteți mai puternici decât orice în lume și nu vă puteți teme de nimic.

După terminarea acestei cuvântări, sorbită cu multă

evlavie din partea mulțimei credincioșilor, P. Sf. Sa citește rugăciunea de deslegare, ingenunchind cu întreg poporul.

La serviciul divin P. Sf. Sa a fost asistat de preoști: Prot. Dr. Ioan Cociuban, Pr. Al Măneran, Pr. I. Ageu și diacon D. Dărău.

La Mănerău.

Dela Bocsig, P, Sf. Sa se îndreaptă spre parohia Mănerău, unde deasemenea îl așteptau credincioșii cu mare bucurie. La marginea satului este primit cu cântece și flori, din partea mulțimei de copii, tineri și bătrâni. După cântarea „Pre stăpânul și arhiereul nostru...” executată de corul mixt al tineretului, dl învățător director Vasile Pop îi adresează P. Sf. Sale câteva cuvinte adânc simțite, de bun venit în mijlocul enoriașilor. După ce sărută sf. evanghelie și sf. cruce, purtate de preoșii Aurel Lucea și Iosif Comșa, P. Sf. Sa este condus cu procesiune până la sf. biserică, unde se oficiază un scurt serviciu religios. La finea serviciului, Pr. A. Lucea raportează P. Sf. Sale asupra stărilor din parohie.

P. Sf. Sa Părintele Episcop Andrei, rostește și aci o foarte instructivă cuvântare, spunând, printre altele, cele ce urmează:

Învățăturile primite prin Biserică, sunt mai de preț decât toată bogăția lumii acesteia. Mântuitorul nostru Iisus Hristos ne spune: „Nu vă îngrijiți ce veți mânca, sau ce veți bea, sau cu ce vă veți îmbrăca...” Gândul nostru cel mai de preț este de a căuta împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Lui și apoi toate celelalte ni se vor da nouă. Căci tot ce avem este numai dela Dumnezeu, după cum spune psalmistul în ps. 103: „Toate caută spre Tine, ca să le dai hrană la bună vreme”. Omul crede că numai el este totul în lume și iscusința lui îl ajută la toate. El uită însă că totul ni se dă dela Dumnezeu, care a așezat în pământ cele necesare vieții noastre trupești, iar cele necesare vieții noastre sufletești, le-a așezat în cer. Dumnezeu se milostivește de noi și pentru rugăciunile noastre eurate, ne trimite dar din cer, prin ploile binefăcătoare și astfel face ca să rodească pământul și multă roadă să aducă, pentru trebuințele noastre trupești, fiindcă toată viața noastră este dela El. Un om credincios, care-și aduce aminte de Dumnezeu, păstrează în sine toată taina fericirii. Fericirea nu este altceva, decât a avea pe Dumnezeu pururea în sufletul tău. Tot ce cred alții că îi face fericiți aici pe pământ, îi părăsește la marginea mormântului. Și bogăția și puterea și gloria, îi părăsește pe toți la ușa mormântului. Singure faptele bune, sunt acelea cari ne însoțesc și dincolo de mormânt, în viața vecinică. Toți vom fi judecați după faptele noastre și nu după bogăția, puterea și gloria ce am avut-o în viața de aici. Judecătorul Iisus Hristos, ne va judeca după faptele de milostenie ce le-am făcut față de semenul nostru. Vine moartea și nu știm când. Ea însă nu trebuie să ne găsească goi de fapte bune. Balanța trebuie să fie plină de ele, dacă dorim să moștenim împărăția lui. „Nu vă adunați comori pe pământ, unde moliile și rugina le mănca și unde furii le sapă și le fură, ci vă

adunați vouă comori în cer, unde moliiile și rugina nu le mănâncă și unde furii nu le sapă și nu le fură". Așa ne învață Domnul nostru Iisus Hristos. Comoara faptelor bune, este singura care ne însoțește în viața de apoi. După aceasta să năzuim...

Citind și aci rugăciunea de deslegare, P. Sf. Sa face apel la inimile tuturor credincioșilor din Mănerău, să pună umăr la umăr și jertșă lângă jertșă, pentru a împădobi sf. biserică cu cele necesare. Apoi se întrefine cu poporul în curtea bisericii, dându-le o sumedenie de îndemnuri duhovnicești și întoresându-se cu multă dragoste despre greutățile ce le întimpină fiecare în zilele grele de acum. Dela sf. biserică, P. Sf. Sa merge și vizitează casa parohială, care deasemenea reclamă unele reparații. În acest sens P. Sf. Sa dă îndrumări preotului A. Lucea.

În dangăt de clopot și însoțit de glasul imnului „Sfânt, sfânt...” executat de corul tineretului, P. Sf. Sa părăsește parohia Mănerău, îndreptându-se spre Bocsig, fiind găzduit peste noapte în casa preotului Tr. Pap. Ajuns la Bocsig, face câte o scurtă vizită dlui înv. dir. R. Furdui, suferind de pe urma unei grele operații, apoi preotului A. Măneran și pe urmă se retrage la locuința Pr. Tr. Pap, unde s'a odihnit după bogata sămănătură.

La Voivodeni.

În dimineața zilei de Duminică, 8 Iunie a. c., P. Sf. Sa descinde în parohia VOIVODENI. Și aici banderiu de călărești, frumos împodobit, îl întimpină la o kună distanță de comună. După ce încadrează mașina P. Sf. Sale, îl coduc în trap de cai, până la marginea comunei, unde îl aștepta întreg poporul, atât din Voivodeni, cât și din toate satele vecine, în frunte cu primarul și notarul dl V. Mihușia. Deasemenea îl așteptau și preoții îmbrăcați în odăjdii, în frunte cu protopopul tractual Dr. I. Cociuban. Conduc cu procesiune până la casa parohială, aci P. Sf. Sa se îmbracă în sf. odăre și tot cu procesiune este condus la biserică. După înconjurarea bisericii și după ce săvârșește actul târnosirii, așezând sfintele moaște în inima prestolului, P. Sf. Sa începe sf. Liturghie, înconjurat de următorul sobor de preoți: Prot. Dr. I. Cociuban Ineu, Pr. Al Măneran-Bocsig, Pr. T. Feier-Ineu, Pr. Tr. Vraciu-Aldești, Pr. I. Comșa-Răpsig, Pr. I. Ungureanu-Arad, Pr. S. Ternicean-Nădab, Pr. A. Lucea-Mănerău, Pr. I. Ageu Bocsig și diaconul D. Dărău.

La priceasnă, P. Sf. Sa rostește o predică foarte potrivită momentului și timpului, din care dăm, în rezumat, următoarele:

Biserica este lucrată după planul lui Dumnezeu. El i'a dat lui Moisi toate dimensiunile cortului sfânt. Prima biserică de piatră a fost zidită de Înțeleptul Solomon, în Ierusalim, în orașul păcii, după porunca lui Dumnezeu. Opt zile a durat sfinșirea acestei biserici. Biserica nu este altceva, decât cerul coborât pe pământ. Aci petrec îngerii împreună cu noi. Când cântăm și ei cântă cu noi. Loc sfânt este aci în biserică. Am înconjurat biserică de 3 ori, în numele Sfintei Treimi. Ungerea ei cu Sf. Mir,

este coborârea Dubului Sfânt pe pământ. Către cel 3 evanghelii, în cele 3 colțuri ale bisericii, însemnează că, cuvântul lui Dumnezeu are să se propovăduiască și în afară de biserică. În mijlocul prestolului am așezat moaște ale unui sfânt. Deci aveți aci și un sfânt, un izvor făcător de minuni. Duhurile cele curate sunt aci cu noi. Impărații pământului au palate cu uși ferecate. Biserica lui Dumnezeu este veșnic cu ușile deschise și Impăratul împăraților ne cheamă în casă Sa. În această casă însă, trebuie să venim cu sufletul curat, umilit. Biserica este școală, spital și tribunal. Este școala unde se învață poruncile lui Dumnezeu în fiecare Duminică și sărbătoare. Porunci care se înscriu în sufletele primitoare. Ea este școala sufletului nostru. Ea este spitalul în care se vindecă ranele sufletului nostru. Biserica mai este și o judecatorie, un tribunal, unde Mântuitorul Iisus Hristos judecă sufletul nostru și îl pregătește pentru judecata cea mare și dreaptă. Biserica noastră a avut să lupte în decursul veacurilor cu foarte mulți dușmani. Și de aceea ea a fost asemănată cu o corabie ce se luptă cu valurile înfuriate ale mărilor. Ea ne cuprinde pe toți și ne duce către viața vecinică. Cu trei feluri de valuri s'a luptat și se luptă această corabie a mântuirii noastre. Primul val au fost persecuțiile păgânilor, cari au durat peste 300 de ani. Creștinii erau aruncați spre mâncare leilor și tigriilor sălbateci și înfuriați. Erau arși ca luminări în parcurile păgânilor. Dar ea a trecut peste acest val și l a biruit. Un alt val, mai șiret, al satanei, îndreptat împotriva Bisericii, au fost ereziile dintre creștini, cari se întind până în zilele noastre. Satana, ucigaș de om care pândeste călcăiul lui Hristos și al Bisericii Lui, învrăjbește turma dreptcredincioasă. Să nu ascultăm deci toate duhurile, ci numai pe Dubul cel Sfânt, care este în Biserica lui Dumnezeu. Al 3-lea val dușmănos îndreptat împotriva Bisericii, este valul păcatelor. Satana ne ispitește cu multe și felurite păcate. Păcatul este sulița cu care și noi împungem coasta lui Hristos. Tu creștine, prin fiecare păcat, implânți sulița în coasta Mântuitorului. Azi e un val tot mai mare de păcate împotriva Bisericii. Satana atacă numai până ce va fi văzut. La lumină nu te poate ataca. Deci noi trebuie să ispitim duhurile și să le scoatem la lumină. Cele ce ies la lumină sunt duhurile curate, iar cele ce rămân întru întunec, sunt duhurile satanei. Nici o suferință nu ne va putea despărți de dragostea lui Hristos Mântuitorul.

La sfârșitul sf. Liturghii, preotul I. Ageu, face darea de seamă despre decursul lucrărilor de renovare a sf. biserici.

Răspunsurile liturgice au fost date cu multă măiestrie de corul bărbătesc din Bocsig, care a ridicat mult nimbul serviciului divin.

La Ineu.

În drum spre casă, după masă la ora 5, P. Sf. Sa Părintele Episcop Andrei vizitează parohia INEU. Un banderiu de călărești în frumoasele costume românești locale, îl întimpină pe P. Sf. Sa. La marginea satului, îl așteptau

o mulțime de credincioși și copii dela gimnaziul unic și școalele primare, în frunte cu dl. pretor și primarul Gh. Șeran, care urează bun venit înaltului păstor, pe meleagurile Ienopolei. În curtea bisericii este întâmpinat de părintele prot. Dr. I. Cociuban, încadrat de preoții: C. T. Feier-Ineu, P. Tripa Ineu, P. Beleanu-Gurba și E. Borza-Colonia Traian, precum și de o enormă masă de enoriași: intelectuali, țărani, tineri, bătrâni și copii de toate vârstele. Simpatice fetiță Rodica Hârduțiu din cl. IV primară, îmbrăcată în costum național și oferă P. Sf. Sale un frumos buchet de flori și-L binevențează în cuvinte emoționante, în numele tineretului școlar, care nu va uita niciodată aceste clipe mărețe din viața lor.

Săvârșindu-se un scurt serviciu religios în sf. biserică, dovedită absolut neîncăpătoare față de mulțimea credincioșilor veniți să asculte glasul blândului păstor, P. Sf. Sa rostește cuvântul de învățătură, după ce preotul Pavel Tripa face raportul asupra istoricului și stărilor acestei parohii fruntașe din Eparhia noastră.

P. Sf. Sa tâlcuește citatul din evanghelia sf. ap. și evanghelist Ioan c. 17 v. 3: „Aceasta este viața cea veșnică, ca să te cunoască pe Tine unul, singurul și adevăratul Dumnezeu și pe Acela pe care L-ai trimis, pe Iisus Hristos”. Mântuitorul Hristos a spus, că pentru aceea a venit în lume, ca lumea „viață să aibă și mai mult să aibă”. Mai mult de cât viața aceasta, este viața cea veșnică. Aceasta însă se câștigă numai de aceia cari cunosc să-L cunoască pe Dumnezeu și pe Fiul Său, Iisus Hristos. Viața pământească nu este altceva, decât o alergare spre mormânt. Hristos a venit în lume ca să ne deștepte la adevărata viață. Viața pământească este ca o frunză din copac, de o clipă. Acum este și mâine se usucă și cade. Atâta timp cât nu trăim viața cu Dumnezeu, trăim ca animalele necuvântătoare, fără suflet și fără sentimente. Inima noastră trebuie să fie sălașul sentimentelor dumnezeiești. Fără Iisus Hristos am fi în cel mai negru întunec. El ne-a făcut cunoscută lumina lui Dumnezeu, care ne luminează sufletele. El este iubire, este lumină și este căldura inimii. Mântuitorul ne-a arătat ținta vieții noastre spre viața vecinică. Când credem în El, noi ne transplantăm în viața cea fără de sfârșit. Rostul vieții noastre pe pământ este ca să ne pregătim pentru o viață în ceruri. Când clopotul sună, trebuie să ne îndreptăm sufletul spre cer, spre Ierusalimul ceresc, unde este viața vecinică.

P. Sf. Sa mai amintește apoi, că rădăcinile episcopiei noastre sunt aci în Ineu. Deci credincioșii noștri din Ineu să fie vrednici de această cinste.

La urmă Prot. Dr. I. Cociuban mulțumește P. Sf. Sale pr. vizitațiile făcute.

După ce se întreține cu poporul în fața bisericii, P. Sf. Sa, vizitează casele preoților: C. T. Feier, P. Tripa, E. Borza și a Prot. Dr. I. Cociuban, unde, împreună cu autoritățile și intelectualii din comună, P. Sf. Sa ia cina, după care se îndreaptă spre reședință, deplin satisfăcut de cele constatate în parohiile vizitate cu prilejul sfințirii sf. biserici din Voivodeni.

Rep.

Armonia lumii morale

Mânate de valul luptelor, cari descopăr realități existente, societățile omenești înaintează, se transformă și progresează. O pagină întoarce pe alta. Trecutul se așterne sub fila albă, ce se pretinde complectată prin trăire în prezent. Ceva nou va înviora sufletul, căci „trecutul nu conține totdeauna adevărata măsură a posibilităților de viitor (M. Passy).

Iară și iară capul îndrăznețului se pleacă umilit, adoră ce ieri a aruncat în văpaia focului pentru a se face cenușe și arde azi lucrul adorat ieri. Momentul acesta este o evoluție în care nu mai poți invoca argumente istorice, cine au fost antecesorii, căci ai să răspunzi la întrebarea: ce ești tu azi.

În evoluție nu este nimic rău, ci numai optimism, bucurie, iubire, căci este Dumnezeu. Viforul ispitelor nu reușește să îndepărteze barca dela limanul cel lin, căci ea plutește în albia vieții pornită în drum spre vecinicie.

Omul nu este singur, deci n'are motiv să fie revoltat sau nemulțuit. Ca un aparat de transmisiune el comunică voia lui Dumnezeu. Ce lucru minunat! Formând inima omului, Dumnezeu a făcut ca pe lângă instinctul de conservarea și bunăstarea lui, el să mai aibă un instinct de simpatie, care-l face să se intereseze și de fericirea semenilor săi. Pentru creștin aceasta este suprema lege a iubirii, cale spre Dumnezeu. „Cât despre noi știm că am trecut din moarte la viață, pentru că iubim pe frați. Cine nu iubește pe fratele său rămâne în moarte” (I Ioan 3.14). „Iarăși ordin nou scriu vouă, care este adevărat întru ansul și în voi, pentru că întunerecul trece și lumina cea adevărată acuma răsare. Cine zice că este în lumină și urăște pe fratele său, este încă în întunec. Cine iubește pe fratele său, rămâne în lumină și în el nu este nimic, care să-l facă să se poticnească” (I Ioan 2, 8-10).

Există totuși o permanentă luptă între cele două instincte ale omului.

În timp ce primul l-ar îndemna să trăiască exclusiv în el însuși, a se lua ca unicul obiect al afecțiunilor sale, al doilea îl atrage din aceste preocupări și îl forțează să trăiască, să simtă și să sufere până la un punct oarecare pentru alți oameni. Între aceste două instincte este acelaș raport ca și între toate forțele a căror concurs întreține armonia în univers.

Putem spune că dela echilibrul just, pe care și-l fac un instinct celuilalt, depinde binele societății omenești. Doamne, ce nobilă chemare ai dat slujitorilor Tăi, atunci când le-ai pus pe umeri sarcina slujbei de înobilare a sufletului. Ei au să vestească voia Ta. Aceasta este dorința Părintelui ceresc, a Tatălui întregului neam pământesc, de a menține viața pe glob între cei „cărora le dă viața, suflarea și toate

lucrurile", căci „El a făcut ca toți oamenii, ieșiți dintr'un singur sânge, să locuiască pe toată fața pământului (Fapte 17.25).

Chemarea aleșilor Tăi este ca ei să lucreze pentru a se menține în lume armonia morală. Ei să mărturisească prin cuvânt, prin fapte, că nu este nimic mai bun, nimic mai excelent în viață decât bunătatea și binefacerea. Slăbiciunea omenescă cu toată necurăția ei are o arvună de sus a Duhului Sfânt, are o nobilă virtute: iubirea. Între cei buni există un fel de milă înăscută față de semenii lor. Chiar și cuvântul amor dela care derivă cuvântul amicitie exprimă o iubire desinteresată. A iubi pe alții cu scop egoist, cum iubești pășunea, câmpurile sau turmele, de unde trag ceva folos, este trafic și nu iubire. Cu aceasta nu se menține echilibrul în lume ci mai repede se strică.

Propriu carității și amicitiei este ca ele să pornească în mod spontan și gratuit. Omul poate avea și alte virtuți dar pentru a le putea exercita are trebuință de atmosfera prielnică. Or, aceasta se creiază numai prin unirea dintre oameni. Stimulent pentru muncă, hotărât constructivă, este asocierea, cea punere în comun a intereselor fiecăruia, clădite armonice în interese generale, aceea iubire a neamului omenesc, care, începând prin familie, se întinde progresiv asupra părinților, apropiaților, prietenilor, vecinilor, concetățenilor, aliaților și în fine întregului neam omenesc.

Și Biserica strigă: suflete uniți-vă, dar pentru a menține un echilibru just și continuu, pentru a nu tulbura armonia lumii morale, faceți unirea în Hristos, pilda iubirii și amicitiei, ce nu înșală așteptările și garantează trăinicie pentru om și pentru lume.

Teofan

Despre ce să predicăm ?

Duminea a treia după Rusalii: DESPRE FIINȚA CU DOUĂ VIEȚI.

Sunt animale care și trăiesc o parte a vieții în apă și alta pe uscat. În științele naturale se numesc amfibii. Sunt școlari cari își pun întrebarea: unde era mai bine pentru amfibii: în apă sau pe uscat? Adevărul este că atunci când sunt în apă așa li e întocmit organismul: pentru viața în apă și n'ar putea să trăiască pe uscat. În schimb, când trăiesc pe uscat, în caz de primejdie tot în apă își găsesc scăparea. Mormolocii, cum se numesc puii de broască trăiesc numai în apă. Broasca trăiește pe uscat, dar tânjește după baltă și când se ivește barza, sau trece un om pe lângă marginea apei, toate broaștele se năpustesc în apă.

Mai mulți filosofi au numit și pe om amfibiu, ființă cu două feluri de viață, sau au două

vieți, pentru că după firea sa trupească trăiește pe pământ, iar după firea sa sufletească trăiește în cer, sau cu cele cerești. Ca școlarii sunt mereu oameni cari își pun întrebarea: cum ar fi mai bine pentru om? Să caute numai cele pământesti sau să caute numai cele cerești? Unii ar vrea să vadă pe om mereu scurmând pământul ca să scoată tot mai mult rod, cărbune, petrol și aur, să înalțe tot mai mari palate și blocuri și cetăți. Sunt apoi și oameni, care ar vrea să vadă pe semenii lor cu gândul la cele cerești, mereu trăind pe altă lume.

Față de unii și față de alții, Hristos Domnul, care ne cunoaște, mai bine decât ni se pare nouă că ne-am cunoaște, zice: *Ci căutați mai întâi împărăția lui Dumnezeu și dreptatea lui și acestea toate se vor adăuga vouă* (Matei 6,33). Doi evangheliști, anume Matei și Luca (12,31) au însemnat gândul acesta aproape cuvânt cu cuvânt la fel.

Ce ni se cere aci: să căutăm numai cele pământesti sau numai cele cerești? Dar gândul e vechiu, e din veșnicie chiar și s'a scoborât gândul pe pământ când în fața omului făcut din țărână a suflat Dumnezeu suflarea de viață și i-a dat sufletul (Faceres 2.7). Psalmistul luminat de Duhul Sfânt a îmbrăcat acest gând în astfel de cuvinte: Caută fericirea ta la Domnul și el va împlini dorințele inimii tale. Iar mai departe: *Tânăr am fost și iată am îmbătrânit, dar n'am văzut pe cel drept părăsit, nici urmașii lui cerșind pâine* (Psalm 36, 4.25). Tot acest gând s'a împlinit în viața înțeleptului Solomon. Într'o noapte când Solomon dormea la Ghibeon i s'a arătat Domnul în vis și i-a zis: Cere ce vrei să-ți dau. Solomon n'a cerut bogăție, nici viață îndelungată, nici moartea vrăjmașilor săi, ci a zis: *Dă robului tău o inimă pricepută ca să judece poporul cu dreptate. Dumnezeu i-a dat și înțelepciune dar și bogăție și slavă cum n'a avut alt domnitor* (3 Regi 3, 3-14).

Bunurile pământesti vin și ni se dau chiar fără să le cerem. Se dau și păgânilor și necredincioșilor și celor răi. Creștinul bun le cere însă și pe acestea, ca să mărturisească prin rugăciune că Dumnezeu este cel ce dă hrană la tot trupul (Psalm 135,15) care soarele său îl răsare peste cei răi și peste cei buni și plouă peste cei drepti și peste cei nedrepti (Matei 5,45).

Bunurile pământesti sunt trebuincioase, precum zice și Scriptura: că știe Tatăl vostru cel ceresc, că aveți trebuință de toate acestea (Matei 6,32). Pe cât sunt de trebuincioase, pe atât pot să fie și de primejdioase. Un mare pedagog vorbește despre copiii săraci și despre copiii cu prea mulți bani de buzunar. Celui sărac viața îi refuză bunătățile primejdioase. Cel bogat ar trebui

să și le refuze singur, dar e așa de greu să și le refuze: bomboanele și alte dulciuri sunt ispitoare. Mai târziu vin alte și alte ispiti; banul i le permite și el, crescut cu bomboane, n'are tăria să li se împotrivescă și atunci e mai lesne să treacă o cămilă prin urechile acului decât bogatului să intre în împărăția lui Dumnezeu (Matei 19,24 și Förster: Primejdia bogăției).

Și atunci, dacă bunurile pământesti se dau și celor buni și celor răi, fiindcă Tatăl nostru cel ceresc știe că avem trebuință de acestea; dacă bunurile pământesti pot să fie folositoare, dar și foarte primejdioase, cine și unde să ne dea un sfat și o poruncă sau învățătură mai bună decât Hristos Domnul: Ci căutați mai întâi împărăția lui Dumnezeu și dreptatea lui și acestea toate se vor adauge vouă.

Înțelesul lor e limpede: „Mai întâi“ înseamnă: înaintea celor trebuincioase pentru trup căutați împărăția lui Dumnezeu. „Împărăția lui Dumnezeu“ înseamnă câștigarea bunurilor veșnice, de cari are trebuință sufletul. Dacă noi, precum zice sfântul apostol, numai pentru viața aceasta ne punem nădejdea în Hristos, atunci suntem cei mai nefericiți dintre oameni (1 Corinteni 15,19). Dreptatea lui Dumnezeu este peste tot izbânda dreptății, este izbânda virtuților asupra pornirilor, este împlinirea voinii lui Dumnezeu pentru înfăptuirea împărăției lui, așa cum o cerem în rugăciune: Vie împărăția ta, facă-se voia ta... și pe pământ.

„Acestea toate se vor adauge vouă“ înseamnă că în cele pământesti neamul omenesc dealungul veacurilor va găsi tot mai multe bogății, tot mai mari daruri, dacă va căuta întâi cele cerești. Aci e bine să știm, că descoperirile marilor bogății ale pământului, intrarea în taina firii, invențiile cele mai însemnate le-au avut oamenii, cari au dus o viață aspră, cari au muncit cu credință și anume cu credința mare religioasă. Marele învățat, care a descoperit leacul turbării și al altor multe boli, spunea: Opera dumnezească se îplinește prin năruința intimă spre bine și frumos care ființează în univers (Pasteur).

În schimb cei cari vânează după comori, cei cari vor să trăiască în bogății din învârteli, n'au izbutit să ducă lumea înainte, ci mai degrabă înapoi spre însălbăticire și mizerie.

A căuta împărăția lui Dumnezeu este o condiție pentru progresul adevărat al neamului omenesc și pe pământ și orice năzuință de progres este dorul omului de a se întoarce la cele cerești.

Suntem ființe în cari s'au pus două feluri de viață: una trupească și alta sufletească; una pământescă și alta cerească. Precum broasca ieșită pe țârm să vâneze hrană nu uită că viața

ei a început în apă, așa nu trebuie să uite omul nici în vâlmășeala pământescă, că viața lui a început în cer. Poate să rătăcească o broască sau alta când vine barza de s'o ia în altă parte pe uscat, dar atunci s'a și pierdut. Pot să rătăcească și oamenii, singuratici sau generații întregi uitând de începutul vieții, dar atunci au și pierit.

Suntem ființe cu două vieți, amfibii cari și-au luat viața din cer ca să sfintească viața de pe pământ; amfibii cari trăim pe pământ cu năzuința spre cele cerești și de aceea căutăm mai întâi împărăția lui Dumnezeu și dreptatea lui, deplin convinși, că în felul acesta ni se vor adauge toate cele de cari cari avem trebuință aci pe pământ.

F. C.

Informațiuni

■ **Misiuni religioase** au avut loc în prima și a doua zi de Rusalii în parohia Șepreș, din centrul eparhiei luând parte P. C. Prof. Dr. Ilarion V. Felea. În prima zi de Rusalii s'a slujit sf. Liturghie în sobor; predica zilei despre „Sf. Duh și lucrările lui“ a rostit-o, P. C. Prof. Dr. Il. V. Felea. După masă, în curtea bisericii, a avut loc întrunirea Oastei Domnului din loc și satele dimprejur, în cadrul căreia s'au cântat mai multe cântări religioase și s'au ținut mai multe cuvântări.

A doua zi s'a slujit sf. Liturghie în sobor, iar la priceasnă P. C. Prof. Dr. Il. V. Felea a predicat despre „Puterile bisericii“. La finea Liturghiei s'a făcut o impunătoare procesiune la țarină. După masă a avut iarăș loc întrunirea Oastei Domnului, în cadrul căreia P. C. Prof. Dr. Il. V. Felea a conferențiat despre sf. Treime. La sfârșit Păr. I. Ștefănuțiu a mulțumit ostenitorilor și a îndemnat pe credincioși la păzirea adevăratelor învățături ale Bisericii.

La ambele întruniri a luat parte foarte mult popor.

■ **Tot în Duminica Rusaliilor** au avut loc misiuni religioase la Sâmbăteni, din centrul eparhiei luând parte I. P. C. Iconom Stavr. Caius Turicu. Înainte de amiazi s'a slujit Utrenia, la finea căreia a cuvântat preotul Tr. Rugilă din loc, și apoi sf. Liturghie în sobor, predica zilei, despre „Daurile Duhului Sfânt“, rostindu-o I. P. C. Icon. Stavr. C. Turicu. Răspunsurile liturgice au fost date de corul local condus de harnicul învățator T. Stan.

După masă a avut loc Școala de Duminică, la finea căreia consiliul parohial a ținut o ședință în cadrul căreia s'a hotărât de-a se începe lucrările pentru refacerea sf. biserici, distrusă de războiu. La această ședință dl notar Bărdăcuțiu a adus la cunoștința consiliului parohial că Primăria locală va suporta cheltuelile de acoperire și tencuire a sf. biserici.

■ **Duminică 8 Iunie a. c.** au avut loc misiuni religioase și în parohia Siclău. Înainte de amiază s'a slujit sf. Liturghie în sobor, răspunsurile liturgice fiind date de corul bisericesc din Nădab sub conducerea dlui învățător Ceregan. La priceasnă a predicat P. C. Prof. Dr. Il. V. Felea despre „Biserica și dogmele ei”. După masă s'a ținut Școala de Duminică cu un bogat program executat de corul bisericesc local sub conducerea dlui învățător Gligorie. Elevii școlii primare au declamat mai multe poezii. În cadrul programului au cuvântat P. C. Prof. Dr. Il. V. Felea despre „Tradiție, Biblie și Duminică”, iar la sfârșit a mulțumit preotul Gh. Păiușan.

La aceste misiuni au participat pe lângă credincioșii locali, mult popor venit din satele din jur, precum și cântăreții bisericești din Pilul și Otlaca, veniți în procesiune împreună cu copiii de școală primară.

■ **Instiințăm pe cetitorii revistei noastre** că prețul „Concordanței biblice antisectare” alcătuită de P. C. Dr. V. Vlăduceanu s'a majorat la 80.000 lei ex. În consecință toți frații preoți cari au comandat cartea dela autor sunt rugați pe această cale să trimită diferența cât mai în grabă.

Nouii comenzi nu se mai primesc întrucât cartea deja s'a epuizat.

■ **Serbare religioasă în parohia Troaș.** În ziua de 2 Iunie (a doua zi de Rusalii) în parohia Troaș, păstorită de Ieromonahul Visarion Sintescu, a avut loc o serbare religioasă în cadrele Școlii Duminecale, la care au participat credincioși din parohiile: Toc, Corbești, Timeșești, Coșova și Românești.

Sf. Liturghie a fost oficiată de păr. Sintescu V., iar răspunsurile au fost date de toți credincioșii adunați la Sf. Biserică. Predica zilei a fost rostită de păr. Sintescu. După sf. Liturghie a urmat o agapă comună în curtea Bisericii.

D. pă masă a continuat programul, cu care prilej au vorbit din cuvântul Sf. Scripturi păr. Sintescu și încă trei ostași, printre care și un fost predicator baptist.

La orele 5 după masă, oaspeții din comunele vecine s'au îndepărtat în sunetul clopotelor și cântărilor duhovnicești.

Nr. 1858-1947.

Comunicat

● P. C. Preoți conducători de oficii parohiale în privința închirierii edificiilor fostelor școli confesionale vor ține cont de următoarele:

1. Toate contractele de închiriere se anulează cu data de 22 Aprilie 1947 conform legii recente a chirilor.

2. Noul contract se va încheia numai pe durata

anului financiar actual, adică dela 23 Aprilie 1947 până la 23 Aprilie 1948.

3. Chiria se va calcula conform legii adică chiria anului precedent înmulțită cu coeficientul 8 la locuință și coeficientul 21 privitor la sazele de învățământ.

4. Comitetul local compus din paroh, învățător director și primarul comunei vor dresa procesul verbal despre încheierea contractului și-l vor înainta spre aprobare Consiliului Eparhial în termen de 30 zile.

5. Din bunurile fostelor școli confesionale se pot închiria: sazele de învățământ, camerele de locuit cu eventualele dependențe, curtea și o porțiune de grădină din corpul edificiului, la niciun caz altă grădină, pământ, vie, pădure ș. a. cari trec peste imediata vecinătate a edificiului și curții școlare.

6. Comitetul local va lua măsurile necesare, ca suma arinzii să fie trecută în bugetul comunei și să se aprobe de autoritatea administrativă.

7. Consiliul parohial dispune în mod suveran asupra închirierii celorlalte averi ale fostelor școli confesionale, ce trec dincolo de imediata apropiere a edificiului școlar confesional.

Arad din ședința Consiliului Eparhial dela 10 Iunie 1947,

† ANDREI
Episcop.

Ic. Stavr. Caius Turicu
consilier referent eparhial.

Nr. 1609 / 1947.

Concurs

Se publică concurs cu termen de 30 zile pentru ocuparea postului de cântăreț bisericesc din parohia Iermata protopopiatul Ineu.

VENITE

1. Folosința 4 jug. cad. pământ arabil din sesiunea cantorală.

2. Stolele legale.

3. Salarul dela stat pentru care parohia nu garantează.

INDATORIRI

1. A conlucra cu preotul la toate slujbele oficiale și particulare conștiincios și punctual.

2. A instrui elevii școlii primare în răspunsurile liturgice și Apostolul, cântând cu ei la sf. Liturghie.

3. A face cor bisericesc.

4. A plăti din al său toate impozitele după beneficiul său.

Reflectanții vor dovedi că sunt diplomați a unei școli de cântăreți. Cererea de concurs împreună cu actele necesare se vor înainta Ven. Consiliu Eparhial, iar candidații se vor prezenta în parohie spre a-și arăta destoinicia în cele cantorale.

Arad din ședința Consiliului Eparhial dela 14 Mai 1947.

† ANDREI,
3-3 Episcop.

Ic. Stavr. Caius Turicu
cons. ref. eparhial.